

щото любовта ся бои да приближи къмъ желѣзни грѣди. О, бѣди жена и ще чувствуващъ тогазъ любовъ.

Ивана. Сега да ся обезоружа, сега? Не на смъртъта искамъ въ сражение то да разкрия гърдитѣ си.

Сорелъ. Тебе тя либи графъ Дюноа. Негово то сърдце което е прѣдадено само на слава юнашка и добродѣтель, туй сърдце съ свято чувство гори за тебе. О колко е приятно нѣщо, да ся либишъ отъ юнакъ, а по-приятно и по-красно и него да либишъ.

(Ивана ся обръща съ отвращение).

Ти го мразишъ? — Не, не, ти го не либишъ — Но защо пакъ да го мразишъ? Онзи трѣбва да ся мрази, който ти отнима любовника; но тебе не е станало туй още; нѣ твое то сърдце е спокойно — ахъ, ако да можеше да чувствува!

Ивана. Съжали ма, оплачи моя та съдба!

Сорелъ. Защо? Отъ що ся лишава твоя та честь?

На думата си остоя, Франция сега е свободна, въ Реймсъ доведе краля побѣдоносно, и му спечели най велика та слава — туй го познава, и въздига благодарностъ единъ щастливъ народъ. Ти видишъ, че отъ всяки едни уста тече хвалба и честь за тебе; ти си богиня та на това тържество. Самий кралъ съ своя та корона не свѣтѣ по-ясно, както ти.

Ивана. О, да можахъ да ся скрия въ най-дълбока яма на земята!

Сорелъ. Що ти е, Ивано! Какво рѣдко движение! Кой смѣе да земе участие на това тържество, когато твои тѣ поглѣди са наведени долу въ земята! Азъ трѣбва да ся червя, азъ, що стоя при тебе тъй маловажна. Азъ, която не мога ся сравня съ твоята юнашка сила; не мога ся въздвигна да имамъ твоята слава! Туй сърдце видишъ ли го, не ся радва на славата на отечеството, на подновената свѣтлина на трона, нито пакъ на съчувствие то на народи тѣ. Единъ е, единъ е, който го пълни съ радостъ; то има пространство само за едно чувство: и той е моя